

KULTUR

Annsöfi Lindberg

► Christer Hermansson är tillbaka med en uppföljare till romanen ”Ich bin ein bibliotekar” som kom ut 2001. ”Kulturchefen” är en fristående fortsättning. Måhända ger också titeln en vink om vad som eventuellt kan vara på gång, att något extraordinärt har hänt med den tidigare så timide och läderbyxklädd bibliotekarien Oliver C. Johansson.

Handlingen har nu förflyttats från Södertälje stadsbibliotek till kulturhuset i den lilla mellansvenska staden Strangeness. Huvudpersonen, Oliver C. Johansson, som tidigare så tappert genom sitt bibliotekariecall försökte sprida en smula kultur har på något obegripligt sätt avancerat och genomgått en slags metamorfos eller progression. Oliver C. Johansson har blivit kulturchef i Strangeness, men samtidigt har han också drabbats av en släng hybris vilket läsarna efter hand blir varse.

Ganska snart står det också klart att Oliver C. Johansson knappast ”kan ha alla hästar hemma” som det brukar heta. När han får uppdraget att leda den kommunala kulturverksamheten är hans spontana förklaring att han är en vinnarskalle som är ”fantastiskt bra på det mesta”. Men när bibliotekariekollegan Tom Dunder skall beskriva Oliver C. ges en helt annan bild.

Han menar att kulturchefen i Strangeness är en relativt intetsägande figur som varken har sexuella behov, dricker eller röker men däremot envisas med att ikläda sig missklädsamma byxor. Men det allvarligaste problemet med Oliver är nog att han inte själv anar hur asocial och bisarr han är samtidigt som de flesta i hans omgivning lider desto mer av hans inkonsekventa ledarskap. Ett förhållande mellan chefer och anställda som förmodligen inte är helt unikt.

Ett slags, åtminstone till en början, naivt storhetsvansinne är den viktigaste drivkraften

CHEFEN

för att mana fram de självgoda och odrägliga manér som präglar Oliver C Johanssons karaktär. Tydligt avslöjas detta vid en rad utvecklings- och lönesamtal som förekommer i boken. Väsentligt för Oliver är också att han hellre vill bli beundrad än förstådd. Men sanningen är nog att han knappast lyckas med någotdera.

Trots att personalen på kulturhuset, från städerskan Elsa till den biträdande biblioteks- och museichefen Günter försöker ifrågasätta sin chefs egensinniga beteende förblir han närmast omöjlig att kritisera i sin autistiska bubbla. Inget biter riktigt på Oliver C. Johansson. Med de lätt psykopatiska drag som han med jämna mellanrum visar kan man bara som läsare ställa frågan hur länge personalen på Strangeness kulturhus skall stå ut.

När det gäller att beskriva såväl ledarskap som chefsrollen på arbetsplatser av skiftande karaktär är "Kulturchefen" både avslöjande och bisarr och här finns också styrkan i Christer Hermanssons författarskap, det absurda. I vissa stycken skriver han i samma anda som den polske författaren Witold Gombrowicz eller Samuel Beckett. Ofta relativt korta kapitel av scenisk karaktär, som akter, utmärkta att spela på en teaterscen. Samma ton fanns även i den förra romanen "Ich bin ein bibliothekar" men i "Kulturchefen" har Christer Hermansson ytterligare renodlat detta drag. Om man ska nämna svenska kollegor i samma genre blir det nog Bertil Schütt eller Claes Hylinger.

För några veckor sedan mötte jag en gammal bibliotekariekollega som också läst Hermanssons senaste roman och hon menade att den mycket väl skulle kunna fungera som kurslitteratur på en ledarskapsutbildning och jag tvekar inte en sekund att hålla med henne.

"Kulturchefen" ifrågasätter själva ledarskapet på ett konstruktivt sätt och framför allt hoppas man ju på att en och annan chef läser boken och verkligen begrundar Oliver C. Johanssons karaktär liksom alla vi andra.

